

s jistinou úroky příslušící ze smlouvy nebo ze zákona, které nejsou zadrženy déle tří let před příklepem, tedy v tomto případě úroky od 5. října 1933. Tím, že bylo pro jistiny s úroky zaznamenáno zástavní právo, pozbyly úroky dospělé v den zápisu povahy úroků a staly se součástí jistiny co do pořadí knihovního. To však neplatí pro úroky starší tří let před příklepem, pro ty platí co do přednostního pořadí ustanovení § 216, odst. 1, č. 2 ex. ř. Proto nemají 7% úroky z pohledávky 14.740 Kč ode dne 13. září 1932 a z pohledávky 13.005 Kč ode dne 10. června 1933 do 5. října 1933 přednostní pořadí a neměly býti v tomto pořadí přikázány. Poněvadž pak podstata nestačila ani k uspokojení první knihovní věřitelky, nedostalo se na tyto úroky vůbec. Úroky ty činí z pohledávky 14.740 Kč za uvedenou dobu 1.094 Kč 85 h, z pohledávky 13.005 Kč pak 290 Kč, dohromady 1.384 Kč 85 h, o kteroužto částku bylo přikázáno méně Československému státu v přednostním pořadí. Byla pak tato částka přikázána stěžovatelce, jejíž dovolací rekurs jest odůvodněn.

Čís. 15993.

Formální a materiální předpoklady rozsudku pro uznání podle § 395 c. ř. s.

K vydání rozsudku pro uznání jest potřebí, aby tu bylo výslovné a bezvýhradné prohlášení žalovaného, že a pokud uznává žalobní nárok, a dále, aby prohlášení žalovaného bylo zjištěno zápisem v jednacím protokolu. Skutečnost, že žalovaný uznal žalobní nárok, lze dokázat podle § 215 c. ř. s. jedině zápisem v jednacím protokolu. Záznam o rozsudku pro uznání nestačí.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1937, Rv I 1312/35.)

Srv. rozh. č. 3007, 10816, 14583 Sb. n. s.

Soud první stolice vynesl při prvním ústním jednání, k němuž se žalovaná dostavila, rozsudek pro uznání ve formě záznamu o rozsudku. O jednání tom nebyl sepsán protokol. O dovolací soud nevyhověl odvolání žalované.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a uložil prvému soudu další jednání a nové rozhodnutí.

D ů v o d y:

Žalovaná dovozuje, že soud první stolice nebyl oprávněn vynéstí proti ní rozsudek pro uznání, ježto žalobní nárok neuznala, ani protokol, jenž by obsahoval její uznání žalobního nároku, nepodepsala, a že tudíž dovolací soud neprávem schválil postup prvního soudu při vydání rozsudku pro uznání. Dovolání jest odůvodněné. To, co dovolatelka uvádí

s hlediska dovolacího důvodu podle § 503 č. 1 c. ř. s. (§ 477 č. 4 c. ř. s.), nestačí sice k odůvodnění vytýkané zmatečnosti, neboť pro nedostatek zápisu o jednání, konaném dne 23. ledna 1935, nelze bezpečně seznati, zda a pokud šlo o uznání žalobního nároku ve smyslu § 395 c. ř. s., a zda tedy procesní soud rozhodl rozsudkem pro uznání, ač měl rozhodnouti rozsudkem kontradiktorním (srv. rozh. č. 14583 Sb. n. s.), — avšak výtkám dovolání po této stránce nelze odepřítí oprávnění s hlediska vadnosti řízení (§ 503 č. 2 c. ř. s.). Nezbytným předpokladem vydání rozsudku pro uznání ve smyslu § 395 c. ř. s. jest, aby žalovaný při prvním roku nebo při ústním jednání uznal zcela nebo zčásti nárok proti němu vznesený. Uznání ve smyslu řečeného předpisu jest procesním úkonem záležitím v tom, že žalovaný při soudním jednání o žalobním nároku výslovně prohlásí, že uznává zcela nebo zčásti nárok obsažený v žalobní žádosti. Musí tedy z takového prohlášení žalovaného vycházeti jasně najevo, zda a pokud uznává žalobní nárok jak co do důvodu a výše, tak co do splatnosti. Nestačí proto k vydání rozsudku pro uznání, když je tu jen prohlášení žalovaného, z něhož soud usuzuje na uznání žalobního nároku toliko výkladem přednesu žalovaného (srv. rozh. č. 10816 Sb. n. s.). Aby bylo lze vyššímu soudu přezkoumati, zda a pokud se stalo takové výslovné a bezvýhradné uznání zažalovaného nároku, jaké se vyžaduje k vynesení rozsudku pro uznání, ustanovuje předpis § 208 č. 1 c. ř. s., aby bylo »výslovné uznání dluhu nebo jeho částí na jisto postaveno« zápisem do jednacího protokolu. Podle toho nenahrazuje záznam o rozsudku pro uznání podle § 418, odst. 1, c. ř. s. a § 2, odst. 1, nař. min. sprav. ze dne 4. června 1914, č. 125 ř. z. jednací protokol, jak to ostatně vyplývá i z výslovného předpisu § 2, odst. 2, uved. nař., jenž výslovně stanoví, aby při rozsudku pro uznání byl sepsán protokol, a úsudkem z opaku i z § 207, odst. 2, c. ř. s., který ustanovuje, že jen v případě rozsudku pro zmeškání (rozumí se vyhovujícího žalobě) nahrazuje záznam o rozsudku jednací protokol. Postupoval proto soud první stolice nesprávně, jestliže v souzené věci nesepsal jednací protokol o ústním jednání, konaném dne 22. ledna 1935, takže tu není písemně zachycen projev žalované, učiněný při tomto jednání. Tento nedostatek protokolárního zjištění prohlášení žalované nelze napravití výsledkem přezvědných osob a úřední zprávou prvního soudu ve smyslu § 473 c. ř. s., podle níž prý žalovaná na dotaz procesního soudce, zda jest dlužna zažalovanou pohledávku, prohlásila, že ano, že proti žalobě nic nemá a že by žalobce mohl se žalobou počkati, a že proto měl soudce za to, že není překážky proti vydání rozsudku pro uznání. Skutečnost, že žalovaná uznala před soudcem žalobní nárok, lze prokázati podle § 215 c. ř. s. jedině zápisem v jednacím protokolu, nikoli pouhým záznamem o rozsudku pro uznání, jenž může spočívat i na mylném pojetí prohlášení žalovaného (srv. rozh. č. 3007 Sb. n. s.). Byl tedy postup prvního soudu vadný. Ježto odvolací soud tuto vadnost nenapravit, jest i odvolací řízení vadné (§ 503 č. 2 c. ř. s.). Nezbylo proto než rozsudky obou nižších stolic podle § 510, odst. 1, druhé věty, c. ř. s. zrušiti a věc vrátiti soudu první stolice k dalšímu jednání a novému rozhodnutí.